

Ökad medvetenhet krävs men inte till priset av omsorgen

»Ett perspektiv som skulle kunna sägas vara just de religiösa samfundens specialitet, att mötas och se varandra på djupet«

Vid en presskonferens torsdagen den 17 augusti meddelade chefen för Säkerhetspolisen Charlotta von Essen att hon efter en samlad bedömning, där bl.a. underlag från Nationellt center för terrorhotbedömning (NCT) ingått, har beslutat att höja Sveriges terrorhotnivå från ett förhöjt till ett högt hot, motsvarande en höjning från nivå 3 till 4 på en femgradig skala, där siffran 5 är den högsta nivån.

Säkerhetspolischefen inskräpper att "samhället ska anpassa sin verksamhet för att minska risken för att något ska inträffa". Samtidigt säger hon också under presskonferensen att "[u]ppmaningen till allmänheten är att fortsätta leva livet som vanligt.", dock med ökad uppmärksamhet på information och instruktioner från myndigheter.

Von Essen avslutar till sist presskonferensen med följande summering: "Slutligen mitt budskap här idag är att höjningen av terrorhotnivån sker för att medvetandegöra att det hot vi ser kommer att bestå under en längre tid och att samhället måste skapa uthållighet för att möta det. Och återigen höjningen är alltså inte kopplad till en enskild händelse."

Samhället ska alltså anpassa sin verksamhet för att minska risken att något händer. Som en del av samhället och som en av Sveriges absolut största arrangörer av vad som på myndighetsspråk kallas allmän sammankomst så måste m.a.o. detta även få följder för Svenska kyrkans verksamheter.

Och då många av Svenska kyrkans verksamheter går ut på att samlas människor i grupp, både ett fåtal eller hundratals, som inte nödvändigtvis känner varandra sedan tidigare, inomhus i lokaler där de förväntas sitta tätt tillsammans, så ställer det rimligen särskilda krav på hur denna anpassning ska gå till.

Samtidigt uppmanas människor att "fortsätta leva livet som vanligt". Och för många människor är deltagande i just sådana verksamheter jag beskrev ovan en del av att leva livet som vanligt. Hur går detta ihop?

En resurs att starta arbetet med är den på många sätt utmärkta skriften *Så här kan ni arbeta med er säkerhet – En vägledning för trossamfund* som gavs ut 2021 av Myndig-

heten för samhällsskydd och beredskap (MSB). Här beskrivs olika scenarion för attentat utifrån hur myndigheten uppfattar religiösa samfundens unika situation och förutsättningar. Kompletterat med förslag på hur riskanalyser och förebyggande åtgärder ska kunna genomföras.

För många av oss som arbetar i Svenska kyrkan, och kanske framförallt för oss som har vår arbetsplats i stora kyrkobyggnader i innerstäder runtom i landet, så är mycket av det som MSB föreslår redan känt och implementerat sedan länge. Just det faktum att Svenska kyrkan är en av Sveriges största arrangörer av allmänna sammankomst har gjort att vi som organisation över mycket lång tid arbetat med säkerhetsfrågor av skilda slag, ofta i samarbete med lokala myndigheter som polisen och räddningstjänsten. Det innebär dock inte att vi inte behöver ta till oss säkerhetspolischefens ord och tänka att vi redan är framme. Säkerhetsrutiner måste ständigt ses över och uppdateras, höjda terrorhotnivåer eller ej.

Samtidigt skaver den torra kanslisvenskan i MSB:s skrift. Och det må inte heller vara myndigheternas uppgift att reflektera över, men det mellanmänniska perspektivet lyser helt med sin frånvaro i texten. Ett perspektiv som skulle kunna sägas vara just de religiösa samfundens specialitet, att mötas och se varandra på djupet. I allt det som sker nu och i den kanske främst mentala omställningen som var och en av oss nu kanske går igenom till följd av detta höjda terrorhot, så är det så otroligt viktigt att vi inte drabbas av panik och blir miss-tänksamma mot allt och alla. Ökad medvetenhet krävs i oroliga tider, men inte till priset av omsorgen om varandra. Orden "Var inte rädd" finns över 50 gånger i bibeln. Det får vi påminna varandra om i det arbete som ligger framför oss.

PETER FORSBERG